

Орган учнівського самоврядування ВПУ №25

25 ПЛЮС

Ключем до знань
відкриємо майбутнє

Січень 2009р.

№4

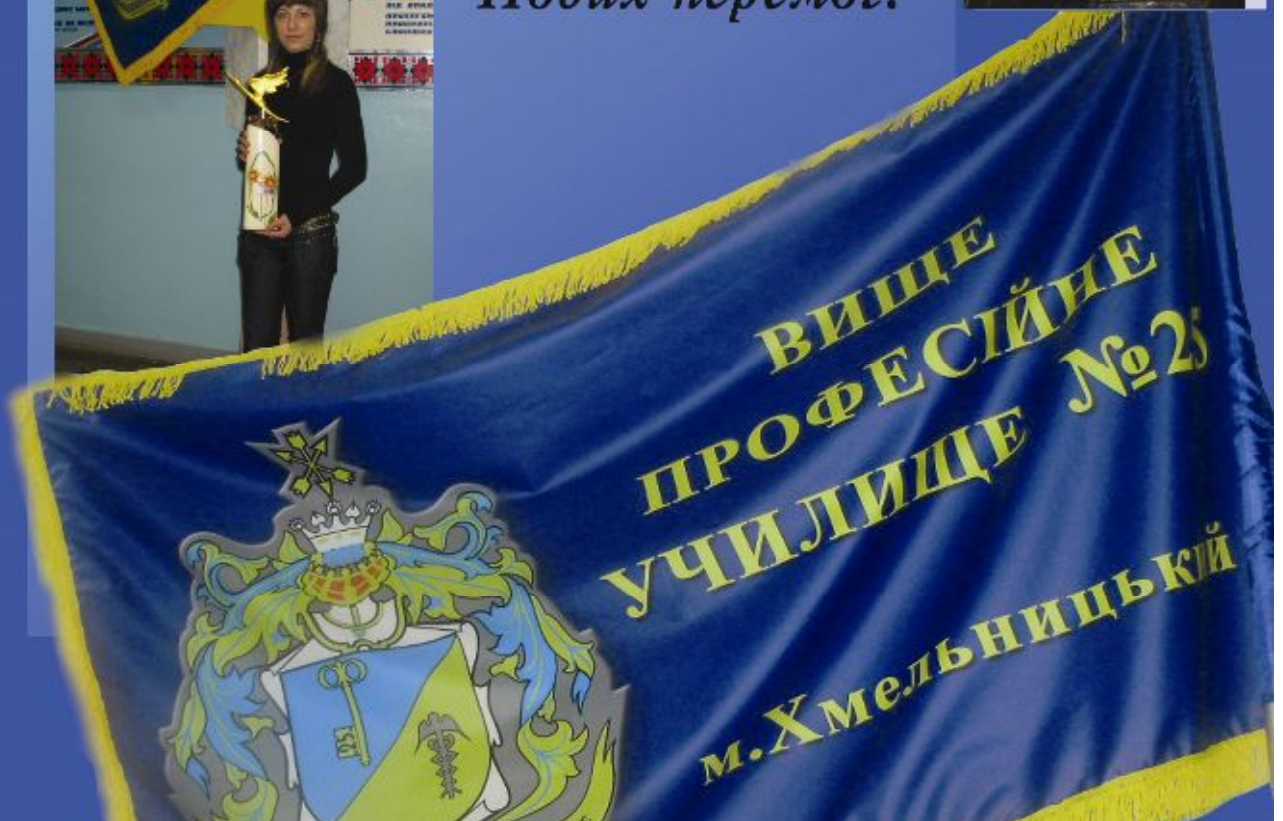

Виборюємо звання
кращої навчальної групи та
право бути нагородженими
перехідним призом
“Подільський оберіг”

За I семестр переможцями
в рейтингу навчальних груп
стали групи 33 та 2Д

Вітаємо!
Нових перемог!

Навчання – перш за все

Завершився перший етап 2008-2009 навчального року. Як попрацювали навчальні групи училища в першому семестрі свідчать показники своєрідного конкурсу, оголошеного Парламентом Учнівської Прибузької Республіки. Оргкомітетом підведені підсумки змагання учнівських груп у двох номінаціях: «Краща навчальна група на базі 9 класів» і «Краща навчальна група на базі 11 класів». Критеріями стали показники навчання та відвідування. Проте за пропозиціями учнів і педагогів у підсумках за II семестр будуть братися до уваги критерії, що представляють різні напрямки діяльності навчальної групи.

Перехідний приз Переможця «Подільський оберіг» і право сфотографуватися біля прапора ВПУ №25 завоювали: група №33 (на базі 9 класів) та група 2Д (на базі 11 класів.)

ГРУПА 2Д-07

краща в рейтингу навчальних груп на базі 11 класів, володарка перехідного призу «Подільський оберіг» за I семестр 2008-2009 навчального року

**(староста: Сторожук Тетяна;
класний керівник: Мельничук Г.О.)**

ГРУПА №33

краща в рейтингу навчальних груп на базі 9 класів, володарка перехідного призу «Подільський оберіг» за I семестр 2008-2009 навчального року

**(староста: Баєровська Катерина;
класний керівник: Лукашук Н.В.;
майстер-вихователь: Поворознюк О.М.)**

РЕЙТИНГ навчальних груп за I семестр			ПЕРЕМОЖЦІ ТА ПРИЗЕРИ УЧИЛИЩНИХ ОЛІМПІАД			
Місце в рейтингу	Групи на базі 9 кл.	Групи на базі 11 кл.	Історія України	Українська мова	Хімія	Фізика
1	33	2Д				
2	37	3Д	I місце Койда Віктор (I курс) Орщина Ольга (II курс) Німець Наталія (III курс) II місце Киндюк Юлія (I курс) Душний Вадим (II курс) Гніздова Олена (III курс) III місце Присяжна Мирослава (I курс) Лісняк Юрій (II курс) Орлова Катерина (III курс)	I місце Трохимчук Віталій (I курс) Ткачук Віта (I курс) Ноянчук Володимир (II курс) II місце Надобко Андрій (II курс) III місце Юмашов Вадим (I курс) Гончар Віктор (II курс)		
3	23	3С			I місце Киндюк Юлія (I курс) II місце Ткачук Віта (I курс) III місце Сідорук Ольга (I курс)	I місце Матвієнко Анастасія (I курс) Ахунова Альона (II курс) II місце Гопп Юрій (I курс) Горик Валентин (II курс) III місце Трохимчук Віталій (I курс) Душний Вадим (II курс)
4	36	1Д				
5	26	2К				
6	13	1С				
7	34	2С				
8	32	1К				
9	17					
10	16					
11	24					
12	22					
13	14					
14	12					
15	25					

Інформацію для сторінки надав навчальний комітет Парламенту УПР

В об'єктиві – події

2009-й крокує планетою

Першокурсник
Олександр
Кривовський
та другокурсниця
Ольга Оріщина –
учасники «параду
дідів Морозів»

Який Новий рік без карнавалу? Як виявилось,
наші учні багаті на вигадки та фантазію.

Республіканці живуть цікаво

Книжкова виставка в бібліотеці училища до Дня
вшанування учасників бойових дій в Афганістані

У День Соборності України республіканці провели тематичну учнівську лінійку, нагадавши всім учням про подію величезного значення в історії України – злуку ЗУНР та УНР, що відбулася 90 років тому і знаменувала завершення історичного процесу об'єднання українських земель у єдину державу. Проте, як відзначила у своєму виступі першокурсниця Дар'я Ацегейда, проблема соборності й по сьогодні залишається актуальною. «Во ім'я святого й високого імені Матері, землі рідної, України славної, нехай єднаються наші серця!» - закликала вона всіх присутніх.

Республіканці започаткували дні здоров'я в училищі як дружнє суперництво з волейболу учнівської збірної команди та збірної команди працівників училища.

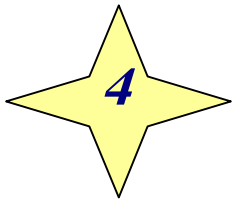
Перші перемоги (хоч і незначні), безперечно, завоювала тренувана учнівська команда. Проте дорослі суперники не бажають здаватися. Тепер і вони починають наполегливі тренування, аби достойно виглядати в очах вихованців.

Хоча, чесно кажучи, члени команди дорослих і так заслужили повагу учнів за сміливість вийти на змагання. Та й, крім того, таке дозвілля тільки на користь усім. Адже здоров'я, гарний настрій, сила духу завжди знадобляться людині найбільше.

Суперництву волейболістів щиро позаздрили й наші учні-футболісти. Вже після першого матчу вони підійшли до організаторів змагання й запропонували створити ще збірну команду працівників училища з футболу. Отже, день здоров'я набуває все нових форм. Що ж, займайтеся спортом, на здоров'я!

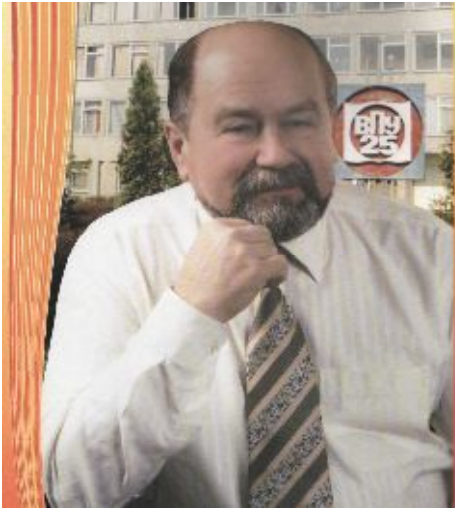

Група №32 здійснила нещодавно незабутню подорож замками України, побувавши в кількох українських містах. Учні вдячні своєму класному керівнику М.О. Половинкіній за організацію такої цікавої мандрівки

Книга пошани училища

Добре, коли приклад – поряд

Книга пошани ВПУ №25 не мислиться без постаті директора Олега Олександровича Гаврилюка. Адже понад двадцять років утримувати штаб-квартиру училища-корабля в такому неспокійному, непередбачуваному морі, як професійно-технічна освіта, та ще й так, щоб не посадити його на мілину, спроможний не кожен капітан. Коли я готувалася до інтерв'ю з Олегом Олександровичем, то намагалася ставити такі запитання, аби вивідати якусь таємницю, що приховується за успішною діяльністю керівника. Проте нічого незвичайного не почула. Все в нього просто, й кожен при великому бажанні й неустанній праці може досягти цілей. Життєвий шлях нашого директора свідчить, що зорі не падали йому прямо в руки. Всі сходинки до визнання долав самостійно, не переступивши через жодну з них.

- Я народився в місті Шепетівка, в сім'ї військовослужбовців, – розповідає Олег Олександрович. – В дитинстві довелося багато переїжджати. До 8 класу змінив 7 шкіл. Загалом, переміни мені подобалися: зміна обстановки, нові друзі. Навчався залобки, але відмінником не був (не вистачало терплячки). А предмети подобалися всі, все було цікаво пізнавати. Після 8 класу навчався в місті Ужгороді в художньо-ремісничому училищі: освоював, як і ви, робітничу професію (приваблювала мене тоді професія столяра). Водночас закінчив 11 класів вечірньої школи. Попрацювавши до армії один рік, 7 років ніс службу в армії. Це було моєю життєвою необхідністю. Адже свобода – саме і є усвідомлена необхідність. Після служби працював на меблевій фабриці, на радіозаводі, а потім – майстром виробничого навчання у ВПУ №4. Заочно здобував вищу педагогічну освіту. В 1977 виїхав до Німеччини, де працював у групі радянських військ на освітянській ниві: викладав технічну працю, був керівником військової підготовки. Мені подобався Берлін – місто музеїв. Пам'ятаю, в одному з них (музеї капітуляції) приймали в піонери доньку Олену. В 1981 році повертаюся до м. Хмельницького. Тут працював завідувачем філіалу професійно-технічного навчального закладу, викладав креслення в електромеханічному технікумі. А 31 червня 1987 року мені запропонували очолити колектив новоствореного професійно-технічного училища. Управляти навчальним закладом я навчався в магістратурі. А щоб організувати діяльність закладу і ваше навчання на науковій основі, почав поглиблено займатися науковою працею. В 2002 році здобув науковий ступінь кандидата педагогічних наук.

За цими сухими фактами життєвого шляху нашого директора я побачила величезний труд, наполегливість у досягненні поставлених цілей, прагнення до пізнання нового, намагання бути

кращим, бути першим. Олег Олександрович переконаний, що потрібно багато читати, спілкуватися, працювати над собою, боротися зі своїми поганими звичками, які заважають перемагати у життєвій боротьбі, вдосконалювати себе як особистість – і тоді все задумане збуватиметься, і вас оточуватимуть хороші люди.

Наш керівник теж завдячує щиро колективу училища за розуміння його задумів, його ідей, за самовіддану працю. І те, що наше училище є успішним і процвітає впродовж стількох років – результат того, що керівнику вдалося сформувати з колективу єдину команду однодумців, яка взяла за правило поступ і тільки поступ.

Сьогодні велику роль в позитивному іміджі ВПУ №25 відіграє навчально-тренувальний центр, де навчання здійснюється за новою німецькою технологією. Створення НТЦ було ідеєю Олега Олександровича, яку підхопив натхненний і творчий колектив.

- Мої мрії здійснилися: я щасливий, бо моє дітище – навчальний заклад – набрав стабільної і впевненої ходи. І хоч я вже досяг пенсійного віку, та все ж не зникає бажання навчати інших і самому навчатись, а ще хотілось би на дозвіллі багато майструвати.

Олег Олександрович після цих слів примружив очі, посміхнувся і завершив розмову:

- А так, здається, все зробив: дітей виростив, сад посадив, будинок збудував. Будинок – це наше училище, а сад усе життя несучи з собою. Учням поради би МРІЯТИ, ПРАЦЮВАТИ й ДОСЯГАТИ.

Я ж після розмови подумала: «Як усе-таки добре, що ми, учні, маємо поряд такі ось приклади працелюбства, наполегливості, відданості справі, саморозвитку й самовдосконалення, які допоможуть нам перевершити своїх учителів і цим зробити їх щасливими».

**Ольга Оріщина,
наш кореспондент**

Все досягне при бажанні

Не думала, що мене так захопить журналістика. Та робота кореспондента училищного часопису показала мені, наскільки це цікаво дивитися зовсім іншими очима на все, що відбувається довкола, на людей, які тебе оточують. Це вже не звичайне споглядання, а осмислений, аналітичний погляд. Правда, відчуваю, що децю бракує мені сміливості й загальної обізнаності, але добре, що ми маємо газету, яка допомагає працювати над собою.

Отож, коли я отримала редакційне завдання взяти інтерв'ю в однієї із кращих учениць училища Катерини Орлової, яка своєю учнівською працею завоювала право бути занесеною до Книги пошани училища, то розхвилювалася. По-перше, я не знала Каті – і треба було знайти якоесь слова, аби викликати її на відверту розмову. По-друге, думала, чи захоче третьокурсниця взагалі мати справу зі мною, першокурсницею.

Тому вирішила спочатку розпитати про Катю в її одногрупників, педагогів, щоб іти на зустріч з нею вже з певним багажем обізнаності щодо її особистості.

Одногрупники Катерини Орлової одностайно підкреслювали її доброту, порядність, відповідальність. Дівчину поважають у групі, а тому й довірили їй бути старостою. З нею всі хочуть товаришувати, бо знають, яка вона співчутлива, як уміє підтримати іншого, порадіти за іншого.

Педагоги відзначають її серйозне ставлення до навчання, яке дається їй легко, бо все для неї виявляється цікавим. Катя багато читає, аналізуючи прочитане й задумуючись над тим, про що довідалась. Вона має на все власну думку й може легко аргументувати та відстояти її.

А ось і сама Катя. Кинулось у вічі чорне, децю незвичного крою вбрання дівчини, яке не зовсім співпадало з тим образом, який я собі уявила після розмови з одногрупниками та педагогами. Та її усміхнені, добрі й мудрі очі, наче сонце, розтопили геть мої побоювання і сумніви. Катя виявилась простою, доброзичливою, привітною людиною. А одяг – то один із засобів її самовираження.

Найбільше мене вразило те, як Катя говорить про навчання. Рідко зустрінеш сьогодні учня, який би так захоплено, як вона, навчався. Їй і справді всякі науки цікаві, і кожну справу хотіла б вона випробувати. Каті важко уявити, що вона працюватиме в якомусь одному напрямку. Напевне, це було б дуже нудно. Саме нудно стало їй раптом у школі, тому й вступила до авторитетного ВПУ-25, де, крім загальноосвітньої підготовки, отримає ще й професії оператора ПК та обліковця, які обов'язково в житті знадобляться.

Багатогранна, різностороння діяльність – ось як вона бачить себе в недалекому майбутньому. І вже сьогодні коли за щось береться – то з усією відповідальністю, докопується до самих глибин. Роки навчання в школі та в училищі позначені її численними перемогами в олімпіадах та конкурсах. Не перемагати вона не може. Таке її правило.

Стося грамот і дипломів вже стали справжньою колекцією, хоча сама Катя сприймає це досить спокійно, без хизування, а як звичайне, нормальне явище.

Зараз вона наполегливо готується до вступу до вищого навчального закладу. Збирається подавати документи до кількох одночасно. Сама поїхала нещодавно в Чернівці, аби познайомитись з університетом. Її захопленню немає меж...

Розмовляючи з Катею, я ніяк не могла приборкати одну думку, яка вискакувала поперед інших думок після кожної фрази моєї співрозмовниці: «Це ж стількома звабами життя та юності доводиться їй, бідолашній, жертвувати!». Коли ж нарешті озвучила її, то Катя щиро посміхнулася і заспокоїла мене: «Нічим абсолютно не жертвую. Як і всі мої однолітки, ходжу на дискотеки, відвідую кінотеатри, різні культурні заходи, що відбуваються в місті, зустрічаюся з друзями, відпочиваю на природі. Все це якимось органічно поєднується, і я аж ніяк не розділяю навчання, яке вважаю улюбленою працею, і дозвілля. Все можна встигати, всього можна досягти, якщо ти цього бажаєш. А якщо в пошуках істини пройдеши багато різних шляхів, то цей досвід лиш на користь тобі».

Зізнаюсь, що після розмови з Катею в мене з'явилося нестримне бажання слідувати її принципам.

*Дар'я Ацегейда,
наш кореспондент*

Відрадно, що все більше наші шановні вчителі виявляють бажання співпрацювати з учнівським часописом. Ми із задоволенням надаємо їм сторінки газети «25 плюс», навіть запроваджуємо спеціальну педагогічну сторінку під назвою «Трибуна педагога».

Сподіваємось, наша співпраця розширюватиме свої межі.

Виховання – справа спільна і постійна

Справа виховання об'єднує всіх: і викладачів, і майстрів, і вихователів, і батьків, і самих учнів. Завжди поряд і в ногу мають іти виховання та самовиховання. Своїми думками з цього приводу діляться майстри-вихователі училища.

Слово – майстру-вихователю

Поворознюк Оксана Миколаївна: Головну мету виховання вбачаю у всебічному та гармонійному розвитку особистості. Тому власну діяльність як вихователя спрямовую перш за все на розвиток в учнів самостійного мислення, індивідуальних творчих здібностей, виховання почуття власної гідності та поваги до гідності іншої людини.

Навчальні групи формуються з випускників різних шкіл міст та сіл з різним рівнем розвитку, вихованості. Залежно від того, які якості та особливості переможуть, яка атмосфера складеться, за якими лідерами підуть учні, формується й певний характер групи. До співпраці обов'язково залучаю батьків.

Вважаю особливо важливими для учнів знання своїх прав та обов'язків, профілактику негативних явищ та правопорушень, прищеплення учням почуття відповідальності за свої вчинки. З досвіду роботи переконуюсь, що знання підлітками законів і норм поведінки, своїх обов'язків перед суспільством, усвідомлення ними власної відповідальності й вироблення правової свідомості зобов'язують їх поводитись належно, утримує від порушень правил поведінки, що і є самовихованням.

Клик Світлана Едуардівна: Виховна робота – це не щось одночасне. Вона здійснюється постійно: на виховних годинах, на уроках, на перервах, під час індивідуальної, групової, колективної роботи, в позаурочний час і навіть тоді, коли нема поруч вихователя, педагога. Найчастіше результат виховної роботи проявляється значно пізніше. Зате як приємно чути добрі відгуки на свою адресу від колишніх вихованців, випускників училища. Ми – щасливі педагоги, бо маємо дуже багато вдячних випускників, які не забувають училище, навідуються до нас, а то й допомагають. Головне – стосунки людяності, які формуються між педагогами, учнями та їхніми батьками.

Карпенко Інна Миколаївна: Як на мене, то кожен учень потребує певної довіри, похвали, підтримки й розуміння. Часто відповідальність, покладена на учня, змінює позитивно не тільки його особистісні якості, а й напрямок мислення.

Приємно, наприклад, нам приймати слова вдячності від матері Ольги Оріщиної. Тиха, непомітна дівчина зі створенням Учнівської Республіки і довірою їй бути заступником Президента УПР, з обранням її редактором учнівського часопису раптом проявила себе як здібний організатор. Така довіра змусила Олю переглянути і свої позиції щодо дальшого життя. Її небажання вступати до вузу після закінчення училища змінилося величезним бажанням отримати вищу освіту. Тепер вона ще більше працює над собою. І таких прикладів є багато.

Добре, коли учні самі виявляють проблеми в нашому житті й намагаються знайти шляхи їх вирішення. Так, не завадило б, наприклад, узятися разом за подолання шкідливих звичок, закликати всіх до здорового способу життя.

А нам, педагогам, треба навчитися помічати кожне досягнення кожного учня, аби вчасно його підтримати, оцінити, попереджаючи тим самим розчарування, байдужість, зневіру учнів і стимулюючи їх далі зростання.

ТВОРИ ДОБРО!

“Раз добром нагріте серце – вік не прохолоне!” – слова Великого Кобзаря не пусті, а перевірені життям і чи не кожною людиною. Пам’ятаю, як одного разу дочка прибігла бадьора додому й почувалася дуже щасливою від того, що перевела якусь бабусю через дорогу, за що та перехрестила її й благословила на гарну долю. Такий ось дуже буденний і банальний випадок, а два серця – зігріті.

...Пригадую, якось навесні проходила мимо будинку престарілих. Через збіг неприємних життєвих обставин та скупчення проблем відчувала на душі якийсь тягар. Та очі мої раптом “спіткнулись” об очі інвалідів, які сиділи на візках, зібравшись разом на асфальтній доріжці біля самої огорожі. Тільки тоді я помітила, що сяє приємне березневе сонечко, якого так нетерпляче чекали всі після довгої зими. Один чоловік на візку повернув своє обличчя до сонця, примружив очі. Сонячні промінчики заспокійливо-лагідно гладять його щокі. Двоє грають у шахи і теж посміхаються. Дівчина читає книжку. І на її обличчі грає усмішка!

Стало соромно за мій настрій. Подумалось: яка все-таки величезна прірва стоїть між нашими життєвими, буденними труднощами і горем таких ось людей, які, однак, почувуються радісно й щасливо вже від того, що світить сонце, що вони живуть (!), що вони – серед людей. Згадалися десь почуті чи прочитані слова: “Якщо тобі погано – знайди тих, кому ще гірше, й допоможи...”

Бажання творити добро – це дар Божий, даний кожній людині. А чи вона скористається ним залежить від виховання та ще багатьох чинників. Виховуймося ж самі і виховуймо дітей своїх на добрі. А до Старості давайте будемо ставитися з трепетом. Вона заслуговує на це. Віднайдіть же в душі своїй світло. Нехай воно осяє все довкола. Тоді ви помітите, як потрібні іншим людям. Творіть добро – і воно повернеться сторицею.

Т.І. Боднарук

Совість – шлях до милосердя

Однією з важливих ланок учнівського самоврядування має стати волонтерська служба «Милосердя». Це організація шефської допомоги дітям-сиротам, ветеранам війни і праці (зокрема, й педагогам-пенсіонерам), самотніми людям поважного віку. Волонтери мають організувати зустрічі з ними, налагоджувати індивідуальне спілкування, надавати посильну допомогу, що полягає у певних побутових послугах, зборі коштів на лікування й таке інше. І в нашому училищі часто проводяться акції «Милосердя», «Турбота». Проте акція – це разовий захід. А люди потребують постійної уваги. Волонтерська служба має стати постійною структурою в учнівському самоврядуванні, з чіткою продуманим плануванням і систематизацією своєї роботи.

Ви всі добре знаєте, що поряд з нашим училищем розташований пансіонат для престарілих та самотніх людей, інвалідів, які кращі роки свого життя віддали на благо рідної країни, але з різних причин «осиротіли» на своїй життєвій дорозі. Не раз наші учні провідували мешканців пансіонату з концертами. Але добре було б, якби волонтери оточили цих людей постійною турботою. Хоч вони проживають у гарних умовах і про них добре піклуються працівники пансіонату, проте їм бракує стосунків з молодими, юними людьми, які, наче квіти, прикрашали б їхню самотність. Крім того, такі стосунки потрібні не тільки їм, а й нашим учням. Турбуючись про чужих людей, обділених долею, ви зростатимете на очах як Людина, ви ніколи не покинете своїх рідних у скрутні й проростатимете добротою настільки, що вона і в ваших дітях зійде благодатними сходами.

Юнаки й дівчата, давайте ж не будемо байдужими! Хто відчуває в собі бажання (а то й потребу) допомагати цим людям, об’єднайтесь у волонтерську службу училища. Завітаємо до мешканців пансіонату просто погостити (адже не кожного з них відвідують), розпитати про їхнє здоров’я, послухати їхні спогади. Може, комусь із них потрібно щось купити в магазині, комусь – написати листа, а комусь – просто поділитися наболілим. Ви не докладете при цьому ніяких фізичних зусиль, зате стільки світла й тепла пролетять у ваші душі, що його вистачить на роки. Розбудіть вашу совість, якщо вона ненароком здрімнула, і ступайте на шлях милосердя й добра.

*А.П. Радченко,
педагог-організатор ВПУ-25*

Примітка: Бажано стати членами волонтерської команди звертайтесь до педагога-організатора А.П. Радченка (каб.75).

ТАЛАНТ потребує прихильників

Уже стало традицією наприкінці навчального року організувати в бібліотеці училища виставку-перегляд програмних робіт майбутніх дизайнерів з предметів: «Рисунок», «Живопис», «Основи композиції». Ось і тепер в читальному залі бібліотеки виставлені роботи учнів I-III курсів НТЦ з навчальної дисципліни «Рисунок».

Чому прийшла ідея виставляти роботи для перегляду? Кожному таланту, митцю потрібен глядач, який би висловив свою думку про твір, захоплювався і сам прагнув творити. Виставка-перегляд – це, іншими словами, екзамен. Виставлені роботи оцінюють викладачі спецдисциплін з професії «Дизайн» і глядач. Безперечно, що важливішою оцінкою для автора є оцінка глядача. Бо саме від неї залежить дальша доля таланту.

Отож, завітайте до читального залу училищної бібліотеки й оцініть плоди піврічної праці наших дизайнерів. Чекаємо на ваші відгуки, зауваження, пропозиції і на вашу співпрацю. Адже в кожній людині живе художник. Потрібно тільки пам’ятати про це й частіше випробовувати себе у різних видах мистецтва.

А щоб мати успіх у житті, треба оволодіти ще одним мистецтвом – творити відносини. Давайте робитимемо це разом!

*Т.С. Богуш,
викладач спецдисциплін
з професії «Дизайн»*

«Людина світу»

Ті, хто близько знає викладача англійської мови Марину Олександрівну Половинкіну, називають її «людиною світу». З 20-річного віку вона почала мандрувати. Спочатку це була поїздка «на заробітки», потім пізнання світу стало її захопленням і навіть способом життя. Проте не всі учні знають, наскільки цікавою людиною є наша Марина Олександрівна. Сподіваюсь, що вона децю відкриє себе в цьому інтерв'ю.

Марино Олександрівно, для початку назвіть країни, в яких Ви вже побували?

- Я подорожувала багатьма країнами, зокрема: Німеччиною, Норвегією, Італією Ізраїлем, Ліваном, Єгиптом, Польщею, Угорщиною, Францією, Йорданією, Румунією.

Напевне, знання іноземних мов при цьому Вам значно допомогло?

- Звичайно ж. А скільки друзів завдяки цьому вдалося завести! Знання мов для сучасної молоді людини – це просто необхідність. А якщо до цього є ще й бажання, то перед вами відкриється немислимо багато нового й цікавого.

У своїх мандрівках Ви цікавились, мабуть, і системами освіти зарубіжних країн. Чи надто вони відрізняються від нашої?

- Так, відрізняються, навіть дуже. Насамперед кидається у вічі в зарубіжних школах неформальне ставлення як викладачів до учнів, так і учнів до викладачів. Проте в Україні учні більш виховані та працелюбні. Дуже незвично чути в навчальних закладах зарубіжжя звертання учнів до вчителів на «ти». Можна побачити, як розв'язно учень веде себе з педагогом. Четвертокласник може запросто підійти до вчителя й незадоволено наказати виправити помилки. При цьому вчитель не має права образити учня, бо поліція не буде на його боці. Звичайно, якщо діти виховані, то вони так не чинять, а невиховані просто «сідають на голову». Таке враження, що за кордоном освіта й виховання йдуть різними шляхами.

Тож чи можна сказати про високий рівень освіти за кордоном?

- Загалом, можна. Проте, як на мене, навчальні програми там значно легші й простіші. Наприклад, семикласники за рубежом вивчають те, що в нас третьокласники. Але за рубежом після закінчення обов'язкової середньої школи (у 12-річному віці) учні вибирають профіль, за яким навчатимуться далі. Таким чином, в розкладі може зовсім не бути, скажімо, математики, хімії. До 4-ого класу діти навчаються через гру.

Марино Олександрівно, і ми Вас дуже любимо. Зичимо Вам усіляких гараздів. Залишайтеся такою цікавою, захопленою людиною завжди.

Яка з відвіданих країн Вам сподобалася найбільше?

- Найбільше? Норвегія. Там високий рівень життя (наче на машині часу ти потрапляєш у майбутнє на 200-300 років уперед). Вражає простота побуту норвежців. Вони не марнотратці. Харчуються й одягаються просто. Зате часто їздять відпочивати, мандрують світом. Норвегія є країною-благодійницею: вона допомагає країнам, де люди живуть поза межею бідності. Однак має Норвегія й серйозні проблеми. Там нема культу сім'ї. Багато жінок не хочуть одружуватись, народжувати дітей. Нерідко трапляється, що народжують уже в 50-річному віці або ж усиновляють дітей з Таїланду. Питання продовження нації стоїть у Норвегії дуже гостро.

Чи зможе наша Україна досягти високого життєвого рівня, як Ви гадаєте?

- Я впевнена, що так і буде. Наша країна теж має дуже багато хорошого, чого, можливо, бракує іншим країнам. Саме ці позитиви, цей потенціал України й треба використовувати найбільшою мірою. Дуже багато значить, наприклад, те, що більшість наших учнів мають бажання вчитися. Пригадую своє навчання у так званій літній школі Німеччини, де зібралися учні, студенти з багатьох країн світу. Найбільш вирізнялися серед них китайці та українці: українці – розумом, а китайці – наполегливістю. До слова, скажу, що за кордоном часто навчаються в похилому віці. Так, з нами на курсах був 83-річний дідусь, який мав три вищі освіти.

Марино Олександрівно, давайте повернемося усе ж до знання мов. Які мови Вам уже підкорилися, а які ще прагнете вивчити?

- Добре володію німецькою, англійською, івритом, польською. Іспанську розумію, але не розмовляю. Зараз вивчаю арабську. Бажаю оволодіти ще грецькою. Знання мов може здобитися не тільки для подорожей. Мені, наприклад, цікаво читати твори в оригіналі, дивитися зарубіжні новини на каналах інших країн, пізнавати таким чином щось нове. Прочитавши, наприклад, Біблію мовою оригіналу, я знайшла багато розходжень з її перекладами. Та й таки правильно кажуть: «Скільки мов ти знаєш – стільки разів ти людина».

Чи подобається Вам, як «людині світу», працювати педагогом саме в Україні?

- Я вже наголошувала, що наші учні більш працелюбні, виховані. Та й моральні цінності ще не розтрачені українцями. Діти навчаються в основному заради інтересу, а не заради грошей, як це переважає за кордоном. Тому поряд з тим, що я безтямно люблю мандрувати світом, так само безтямно люблю свою рідну землю, свою роботу і вас, моїх хороших учнів.

Интерв'ювала:

Ольга Оріщина, наш кореспондент

Кожен поступ є перемогою

Учні, які освоюють професію електромонтера взяли активну участь у тижні професійних знань. Особливо люблять вони брейн-ринг. Знавці спецдисциплін з професії «Електромонтер з ремонту та обслуговування електроустановок» об'єдналися у дві команди, які змагалися під девізами: «Мудрим ніхто не вродився, а навчився» Навчити можна лише того, хто хоче вчитися».

Вадим Копач очолив команду «Алектрики», а Андрій Надопко – команду «Енергетики».

Зв'язно відстоювали команди свої назви, захищали за допомогою музичних термінів знання спецдисциплін, змагалися в історичному геймі, шукали вихід з критичних ситуацій у суто професійному геймі, виправляли помилки в електросхемах, наздоганяли одна одну в конкурсі питань-відповідей.

Команду «Алектрики» достойно представляли найактивніші: В.Копач, Д. Біський, Р. Дуда, а команду «Енергетики» – А. Надопко, Д. Суховатий, О. Недзельський. І хоч перемогли «алекирики», всі учасники брейн-рингу почувалися переможцями, бо всі долали певні висоти і бар'єри, аби отримати професійні знання і зуміти застосувати їх практично. Тому «солодкі призи» від майстрів виробничого навчання заслужено отримали всі.

Цим заходом наші учні підтвердили істину, що жоден навчальний заклад не зможе підготувати справжнього майстра своєї справи, якщо не покладатиметься на наполегливу діяльність самого учня, на його любов до обраної справи та усвідомлення необхідності постійного самонавчання і самовдосконалення, усвідомлення того, що кожен поступ є маленькою перемогою.

*Л. В. Пархомюк,
майстер виробничого навчання*

Представники
Зарічанського ВВС

Корисна зустріч

В нашому училищі налагоджена тісна співпраця із Зарічанським відділом міліції, що значно сприяє вихованню учнів та профілактиці негативних явищ у молодіжному середовищі. Особливо часто звертаються по різноманітну допомогу до представників міліції вихователі гуртожитку та бібліотекар училища.

Ось і в січні цього року в приміщенні бібліотеки ВПУ №25 відбулася зустріч-бесіда учнів, які мешкають у гуртожитку училища, з оперуповноваженим кримінальної міліції у справах дітей Зарічанського відділу міліції лейтенантом міліції І.Ю. Терпляковою та лейтенантом міліції В.В. Нікітовим.. Організатори зустрічі справедливо вважають, що інформація з перших уст дає більший ефект.

І справді конкретні приклади, конкретні факти, з якими стикаються щоденно працівники міліції, і які наводять у подібних бесідах, справляють на учнів підліткового віку сильніше враження, ніж голослівні розмови чи повчання дорослих. Так і на цей раз Ірина Юрївна ознайомила присутніх з положеннями про кримінальну та адміністративну відповідальність неповнолітніх. Оскільки в гуртожитку трапляються випадки крадіжок, розпивання спиртних напоїв, куріння у приміщенні, хуліганства, то конкретні приклади з практики роботи міліції в подібних випадках, змусили учнів задуматися. Вони зрозуміли, що куріння в громадських місцях і розпивання слабоалкогольних напоїв тягнуть за собою не тільки адміністративну, а й моральну та кримінальну відповідальність. Вкотре підліткам нагадали правила проживання в гуртожитку, доведена корисність для фізичного й морального здоров'я дотримання режиму харчування, навчання та відпочинку, ведення здорового способу життя.

*Дар'я Ацегейда,
наш кореспондент*

Юні серця Поділля

Музична думка безпосередньо пов'язана з рухом свого часу. Будь-які роздуми спонукають до запитань, відповіді на які знаходяться через почуття, що йдуть від широго серця й душі. Музику неможливо не відчувати. Вона завжди поруч. З дитинства ми чуємо, як біжить струмок, щебече пташка, йде дощ, шумить листя на дереві, завиває хурделиця. Кожне з цих явищ являє собою характерні мінорні чи мажорні тони, які створюють мелодійний образ того, що ми побачили, відчули. Якщо людина відчула мелодію вітру чи дощу, то вона носить цю мелодію в серці. Рано чи пізно та мелодія проллється піснею чи поезією. Це – творчість...

Приємно, що в нашому училищі є чимало учнів, які виходять на сцену й через пісню, музику, танець відтворюють особисті бажання, почуття, емоції. Такі учні вирізняються навіть зовнішністю, бо внутрішня музика завжди в гармонії із зовнішніми проявами людини. І якщо вони полюбили сцену, то і сцена полюбила їх.

Виступи юних аматорів вражають найперш професійним рівнем. Ці учні й до навчання ставляться серйозно. Адже сценічна діяльність – теж важка праця, яка навчає перемагати. Впевнено можна сказати, що учні, які займаються в музичних гуртках училища, усвідомлюють значення своїх успіхів як успіху всього училища. А тому ніколи не сумніваються в перемогах, подвоюють свої сили, продовжуючи традиції училища шляхом нових перемог.

Дорогі вихованці, гуртківці-музиканти, юні серця Поділля! Зичу й надалі вам творчих успіхів у реалізації свого таланту. Так тримати!

*С. П. Кравчук,
керівник музичних гуртків ВПУ №25*

**Хай
ведуть
життям
вас
сонячні
думки**

*Чи все у світі так просто, як ми гадаємо?
Чи ми й справді йдемо дорогою, яку
простелила перед нами доля, чи вибираємо
шляхи самі? Чи ми з легкістю приймаємо те,
що судилося нам мати, чи все виборюємо
(можже, і в тієї ж самої долі)?*

*Я знаю достеменно одне: все, що ми
робимо, як чинимо, як мислимо – все для себе.
Тому наші справи, наші вчинки мають бути
такими, що роблять життя красивим та й
нас самих – гарними людьми.*

І марно сподіватися лише на прихильність долі. Ми ж люди розумні, що й маємо доводити собі щодня.

Так, є багато серед нас таких, що покладаються лише на долю, не намагаючись творити своє життя, саме творити – як митець. Цими людьми дуже легко маніпулюють інші – ділки по життю, використовуючи для своїх недобрих намірів або для своєї користі.

Нам просто треба навчитися слухати себе. Кажуть: «Бог – у кожному з нас» або ж «Бог – це твоя совість». Тому й маємо звертатися до своєї совісті, як до Бога, перед тим, як зробити певний крок, прийняти певне рішення.

Але чому ж нам так важко буває розрізнати добро і зло, які, здавалось би, не мають ніяких спільних рис? Чому ми не вміємо дивитися на світ відкритими очима, а не через сіре полотно? Чому ми не можемо бачити те, що за межею видимого? Може, через цю внутрішню сліпоту ми так часто розчаровуємось, бо бачимо лише ту піну чи те болото, що на поверхні? Ми називаємо це правдою життя. І нам стає боляче.

Що ж маємо робити, аби світ відкрився нам своєю світлою стороною? Слухати себе. Помічати тих, хто поруч. Допомогати близьким у скрутні хвилини – й тоді допоможуть тобі. Не ображати дорогих тобі людей і не дозволяти робити це іншим. Не опускає руки в моменти розпачу, а шукати вихід, який завжди є. Підніматися крутими схилами долі й вірити, що вам вистачить сил і бажання дійти до свого Олімпу.

Тож тримайтеся своїх сонячних думок, майте обов'язково життєву мету, що сятиме вам вказівною зіркою, і наполегливо йдіть до неї, не забуваючи при цьому про всіх тих, хто були чи є вашими надійними супутниками на життєвому шляху.

**Галина Брошневська,
наш кореспондент**

Музика: слухайте і думайте або Рок рокові – не рівня

Добре, що музика – не однотипна, не одноманітна, а має багато різних напрямів і відтінків. Та ще краще, коли музика співзвучна твоїй душі, не вбиває її, а дає крила для польоту.

Уже багато років ведуться розмови поро сатанинську музику, її виконавців. У пресі іноді з'являються повідомлення про жахливі вбивства, вчинені під впливом такої музики. Так, американський рок-музикант і сатанист М. Мейсон оспівує смерть, криваве насильство, наркотики, закликає бунтувати проти всяких правил, пропагує ненависть до тих, хто відстоює Добро, Любов.

«Сатанинський рок» наносить страшний удар по свідомості молодих людей. Проте системного виховання культури музики нема. Мовчать і ЗМІ до тих пір, поки знову не з'явиться сенсаційне «диявольське» повідомлення. А тим часом така музика безпроблемно атакує нестійкий до негативних впливів розум молодих людей (на допомогу приходять ще й наркотики). І як не дивно, але молодь, соромлячись бути духовними, моральними людьми, не соромляться чинити жахіття.

Музика таки має велику силу переконання й може нести як добро, так і зло. Музика може й обдурювати. Нерідко ми, насолоджуючись приємною на слух піснею у виконанні відомих артистів чи груп, приймаємо разом з іншомовним текстом, значення якого не розуміємо, деморалізоване послання. Так трапляється з тими необізнаними людьми, котрі залюбки слухають, наприклад, пісню «Sentimento» у виконанні однієї з популярних італійських груп. Пісня оспівує задоволення від убивства. А як часто ми танцюємо на дискотеках «по кістках» убитих на війнах тільки тому, що іншомовний текст, під який треба стояти з опущеною головою у хвилині мовчання, супроводжується танцювальними ритмами!

Я теж люблю, наприклад, рок-музику, але ж рок рокові – не рівня. У цьому переконалась, беручи участь в обласному турі конкурсу «Червона рута», що проходив в обласній філармонії, і ставши свідком дебошу, вчиненого одним із рок-гуртів. Через жахливу поведінку музикантів організатори фестивалю української пісні відмовились проводити цей конкурс у нашому місті. Прикро.

Між тим, є чудові приклади українського року, в якому духовність і моральність закладені і в музиці, і в тексті.

**Група «ВВ»
внесла
найбільший
вклад у
розвиток
українського
року**

Тож, насолоджуйтесь улюбленою музикою.
Тільки не бездумно...

**Мирослава Присяжна,
наш кореспондент**

Освідчення

поетичні

Мирослава Присяжна

І скажемо удвох «люблю»

Я знаю, що іду навчатись,
Та лиш в училище заходжу –
Із твоїм поглядом стрічатись
Хотіла б я хвилину кожну.
А ти, пробігши мимо мене,
Лиш звично кидаєш: «Привіт!».
І серце б'ється так шалено,
Що аж затьмарюється світ.
І я в думках вже бачу зримо,
Як ми з тобою – віч-на-віч...
Лице в лице йдемо – не мимо...
Голубить нас кохання ніч.
Я знаю, що життя – не казка,
Та свою мрію простелю
Під Божу добру, світлу ласку –
Й ми скажемо удвох «люблю»...

Casper

Слова любви

Свеча, шампанское и ночь
Бокал с помадой в полумраке...
Я мысли мрачные гнал прочь,
Когда гуляли в летнем парке.
Потом – осенняя листва,
И дождь над нами моросящий,
Любви и нежности слова,
И поцелуй, огнем горящий.
Люблю тебя! – Не забывай!
Не отрекаются любя...
Не говори любви «Прощай!» -
Сильны любовью ты и я!

Поетичний дебют

Юлія

Максимчук

Існую для тебе

Чекаю тієї хвилини, коли знову побачу тебе,
Почую твій голос, і очі побачу, і небо у них голубе.
І знову всім серцем відчую я смак кохання терпкий.
Простий, але ніжний, коханий – мені ти потрібен такий.
Найкращим, єдиним у світі для мене ти завше будеш,
Моє переповнене серце: кохання не має ж бо меж.
Без тебе весною не квітне, не дихає вільно земля,
Без тебе пташки не співають і пісню не веселять.
Та з радості хмарка заплаче, як тільки побачить тебе,
На зустріч з коханням єдиним і я налаштую себе.
Це ж я – твоя зірка у небі, ні-ні, не чиясь, а твоя,
Вона і цей світ весь – для тебе, для тебе живу в ньому я.
Я дихаю, мрію, сміюся, і плачу, й радію, й люблю,
Любов'ю до тебе горнуся, її тобі всю переллю.
Куди б не звертали стежини – дорога до тебе все ж є.
Я дійду до тебе, єдиний! Навік бо ти щастя моє!

Даша Ацегейда

И мечте улыбнется...

Каждый имеет большую мечту
И с ней над землей летает.
Лишь Она не стремится покорить высоту,
В своих мыслях заблудших витает.

Ее мысли запутались где-то,
И душа как будто немая.
Унесло мечты Ее ветром,
И никто Ее не понимает.

Только чудится: Он подойдет
Тихо вдруг – и обнимет за плечи...
И в глазах вновь любовь зацветет,
Станет солнечным, пасмурный вечер.

И взволнованной птицей в руках,
Она в нежных объятьях забьется,
А еще покраснеет слегка
И тихонько мечте улыбнется...

Редактор:

Ольга Оріщина

Редакційна колегія: Дар'я Ацегейда,
Галина Брошневська, Альона Ковальська,
Вероніка Гришук, Мирослава Присяжна

Дизайн обкладинок:

Галина Глуховська

Вище професійне училище №25

Редактор-консультант:

Тетяна Боднарук

Консультант

з питань інформації:

Людмила Романова

Відповідальний за випуск:

Анатолій Радченко